

Cuprins

Simfonia animalieră

I. <i>Allegro spiritoso</i>	7
II. <i>Andantino grazioso</i>	36
III. <i>Allegro affettuoso</i>	61
IV. <i>Presto</i>	77

Hibernalia

I. <i>Lent et douloureux</i>	89
II. <i>Lent et triste</i>	109
III. <i>Lent et grave</i>	126
IV. <i>Lent</i>	141

Note critice și reacții

la <i>Simfonia animalieră</i> și <i>Hibernalia</i>	153
--	-----

Veronica
D. NICULESCU

Fiction-Ltd

Simfonia animalieră

POLIROM
2021

Bătrânul a plecat iarăși, cu periile lui și cred că și cu grămăjoara mea de chibrituri arse pe jumătate. M-am uitat după el de la gard. Un pic crăcănat, cu capul plecat, valsa printre brazdele pline cu mocirlă, țopăia printre bălți, văzându-l din spate ai fi putut crede că e cu zece ani mai tânăr. Dar ai fi putut crede și că este cu zece ani mai bătrân. Ai fi putut crede orice. Cum se topea prima zăpadă, ai fi putut crede și că venea primăvara.

Toată iarna. Ca o pară. Cândva, chiar în primele mele zile aici, Ivan pregătise pere fierte în vin, pusese alături de fiecare jumătate de pară două cupe de înghețată și un rotocol de frișcă, le stro-pise cu sos de ciocolată, mâncaserăm împreună pe terasă, era primăvară, ah, ce mai primăvară era, iar eu, îngrozită de toate acestea, mă întrebam dacă o să vină așa zi de zi, zi de zi să stau la masă cu un străin, dar el a mai venit doar o vreme așa, apoi vizitele s-au

rărit, cu cât ne știam mai bine, cu atât ne vedeam mai rar, și-apoi dintr-odată n-a mai venit deloc. Acum, cel puțin din câte înțelegeam, îmi transmitea că pot să rămân. Îi eram recunoscătoare, în zilele noastre oamenii nu te mai lasă nici să îți sprijini umbrela de peretele lor, chiar dacă peretele e scorjit, și chiar dacă de el s-au sprijinit atâtea alte umbrele înainte, și chiar dacă pereții, cam ca și motanii, nu sunt ai nimănui niciodată, căci ce e al nostru vreodată și când?, așa că m-am scuturat de fior și, lingându-mi praful de pe buze, am decis să rămân. Rămân, mulțumesc. Bătrânului i-am mulțumit, am strigat după el. Încă se vedea, săltând ca un purice în capătul drumului.

Însă ei nu mai erau nicăieri. Nicăieri unde să poată fi văzuți, auziți.

Poate crezuseră că o să plec și plecaseră și ei?

Acolo unde erau, pesemne că nici scrisorile mele nu-i ajungeau. Poate deja

hibernau. Când se răriseră scrisorile lor, eu le scrisesem mai mult, uneori o tăcere te îndeamnă să scrii mai mult, și mai mult, tot așteptând un răspuns. După un timp tăcuseră de tot și pricepusem că n-o să mai vină nimic până-n primăvară. Mă oprisem și eu.

Dar tocmai atunci spațiul alb de sub picioarele mele se umpluse deodată, fără să ningă chiar atât de mult cât crezusem că trebuie. Venise spre mine odihna, după care atâta tânjiseam, toată acea năvală de timp dorit, așteptat. Doar că acum nu știam ce să fac cu toate acestea. Serile aprindeam și stingeam lumina pe scări, urcam în camera mea și apoi coboram amintindu-mi de una, de alta. Buclă după buclă. Din ceas în ceas, din cameră-n cameră. Coboram, verificam din nou ușa de la intrare și pe cea de la bucătărie, ferestrele terasei, știind că le mai verificasem, dar nu tocmai sigură dacă fusese astăzi sau ieri, îmi luam o cană cu lapte, un pahar

cu apă, o farfurie cu o bucată de brânză sau un castravete, priveam din capul scărilor ușa mereu închisă a dormitorului mic, cu strămoșii strămoșilor ținuți la distanță, cu soba veșnic rece, urcam câteva trepte, mă opream, așteptam ca scârțâitul pașilor mei să se stingă, iarăși urcam, iar așteptam. Sus, mă strecuram direct sub păaturi sau mă uitam mai întâi un pic pe fereastră.

Uneori, dădeam drumul la televizor, dar nu înțelegeam mai nimic din ce se vorbea. O limbă atât de străină. Ciudat, dacă mă gândesc că, atunci când vorbeam cu Ivan, cuvintele noastre, deși străine unul de altul, se întâlneau acolo, la mijloc – chiar dacă mijlocul era la o margine, o margine sau cealaltă. La televizor erau telenovele, talk-show-uri politice și filme dublate, dar nu pricepeam ce voiau, mă uitam la imagini, la guri lăbărțate, stingeam, nici mijloc, nici margine. Mă ridicam din pat. Mă uitam pe fereastră. Beznă groasă. Aprindeam o

singură lampă, cea verde de lângă ușă, și mă gândeam că de-afară această lumină din această fereastră, cu silueta pe care eu o vedeam întoarsă în geam, imaginea hașurată de crengile mesteacănului, înconjurată de atâta întuneric, s-ar putea să pară frumoasă. În tot acel peisaj albit, înnegrit, înghețat, mușuroiul meu aurit putea arăta din afară ca o mână întinsă, ca o pâine fierbinte abia pusă pe masă. Și atunci mă speriam și stingeam. Tremuram pe sub pături. Mă încălzeam cu gândul că pe-acolo nu trecea nimeni niciodată.

Nimeni, niciodată.

Și iarăși țipătul vreunei păsări, și iarăși nimic.

Și-apoi, diminețile!

Diminețile când mă înecam de atâta lumină. Tăiam cărări prin zăpadă, fluierând, fredonând, manevrând o lopată mare de lemn, de la ușa glisantă a bucătăriei la poartă, de la ușa terasei spre grădină, de la intrarea în grădină

în fundul grădinii, printre brazde. De la poartă priveam drumul lung pe unde plecase bătrânul, casele micșorate acum, plantate rar, de-o parte și de alta a plăpumii albe. Din ușa terasei priveam spre grădină. Dintre brazde priveam spre fundul grădinii. Din fundul grădinii priveam la măceș. Dar și dintre brazde priveam la măceș. Dar și de la măceș priveam spre fundul grădinii. Și apoi, dintre brazde, de la măceș sau din fundul grădinii, priveam mai departe, către pârâu. Totul era alb, zice amintirea. Totul era alb și gălbui, albăstriu, cafeniu uneori, auriu câteodată, liliachiu, purpuriu, turcoaz, stacojiu. Indigo. Un fum palid.

Uneori, când nu mai era nici un drum de tăiat și nici nu ningeă peste noapte, ieșeam dimineața din casă cu ceașca de ceai în mână înmănușată. Cu paltonul aruncat peste cămașa de noapte, cu ciorapi până la genunchi și cu ghete, cântam un cântecel printre brazde. Aruncam cu o pietricică înspre pârâu.